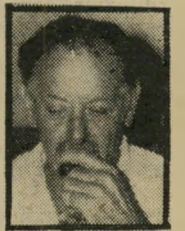

מילחמת-השיפה

כקורא קבוע של העולם הזה, הגני מביע

התפעלות על האובייקטיביות שלכם בר כל פרשת עופר. הר הוכחה: קיבלתם רי המשתנים לקבל מר דעות שמנות משר כון עובדים וגשאר תם נאמנים לקו הר מילחמה נגד השחי תות. העיתונאים ש לכם שניהלו את ה חקירות בענייניהם ועסקיהם של ידליו ועופר הם ברמה של חושפי מעשיו של ריצ'ארד ניקסון - כשישא הפרשה היה בוטרגייט וויעז את העולם כולו. אדם מאיר, עו"ד, תל-אביב

עופר

מסקנה הגיונית

חלמתי חלום! המקום: בית-מישפט. הנוכחים: צוות בית-המישפט ושופט-חקר. קוראים: לעד הראשון, הרב הראשי לישראל, הרב שלמה גורן. הוא ניגש לדוכן ומשביעים אותו על התנ"ך לומר את האמת. את כל האמת (הוא איננו זקוק לכיפה של בית-המשפט). השאלה הראשונה המופנית אל העד היא: כבוד הרב, האם מבצעים בישראל את טיכסי-הכללות וטיכסי-הקבורה החי-קיים של האזרחים היהודים אף-יורק באופן חוקי, לפי ההלכה? ענה בבקשה: כן או לא?

התשובה: כן. האם, לפי ההלכה, קוברים יהודי המאבד עצמו לדעת בתוך כותלי בית הקברות. אגא, ענה: כן או לא? התשובה: לא! גמר העדות של הרב גורן. העד השני: הראשון-לציון, הרב עובדיה יוסף. (השאלות והתשובות חוזרות בצורה זהה).

העד השלישי: המנהל של חברא קדישא, תל-אביב. השאלה הראשונה: אגא מסור לבית המישפט את מיספר חלקה והגוש שם קבור אברהם עופר ז"ל. ניתנת תשובה בציון חלקה וגוש. שאלה שנייה: האם המקום האמור נמצא ביו כותלי בית-הקברות?

התשובה: כן. מסקנת בית-המישפט: אברהם עופר לא איבד את עצמו לדעת. כפי שאמרת, חלמתי חלום! ה. רף הדינר, מהנדס, תל-אביב

מאיד מעצבי וטראגי לקרוא ולשמע על מותו של השר אברהם עופר, שאיבדתי-

פסס! הבוחרים מאזינים!

פעם אחת, במדינה שכל אחד מאיתנו מכיר אותה יותר מדי טוב, שלטה מיפלגה פוליטית במשך מאה השנים האחרונות. למעשה היו אלה רק שלושים שנה. אך בשל אי-הסדרים והשמעות שחיתות בחלונות הגבוהים, הן דמו למאה שנים.

כאשר קרבו הבחירות לבוא, קרא אליו ראש-מטה הבחירות של המיפלגה - גנרל, דרך אגב - מומחה זר נווד לבחירות. "אני חושש", אמר הגנרל, "שאנחנו עומדים להפסיד הפעם בבחירות." "אופתע אם תצנחו", השיב לו המומחה, "עם מדיניות-יוץ האומרת כן ולא בעונה אחת ועם מדיניות-רווחה העושה את העשיר עשיר יותר ואת העני עני יותר."

"אבל יש לנו מנהיגות ידועה", אמר הגנרל. "ידועה בפחידותה, שחצנותה ובחוסר-המעש שלה", השיב המומחה. "אה, למען השם, מה אתה מייצע לנו לעשות?" שאל הגנרל. "מצאו איש מבחאי", יעץ המומחה, "אדם חדש אותו תוכלו להציב בראש הרשימה."

"האם זה יכול להיות גנרל?" שאל הגנרל. "ובכן, זה חייב להיות אדם שהעם יעריך את כוח שיפוטו, ויעריך את חוכמתו. אדם שיעשן מיקטרת ושיצור רושם כי הוא חושב." "האם זה יוכל להיות רמטכ"ל לשעבר?" שאל הגנרל. "המועמד שעלה בדעתי מצא מיכתב מסרן מכבי אחד לסרן מפכי שני, בו הוא מבקש ממנו המישה חמורים ועשרה שקי אפונים."

"מצויין", השיב המומחה הזר, "המדינה הזאת אוהבת אנשים המחטטים בעבר... כל עוד הם, תומכים בשנינו." "יש לי איש כזה", אמר הגנרל, "אני בוטח בו." "אז הציבו אותו בראש רשימתכם", יעץ המומחה, "מה הבעיה?" "הבעיה היא שאם נציב אותו בראש רשימתנו - האם יאמינו האנשים בו - אחרי שהפסיקו לתת את אמונם בנו?" שאל הגנרל.

"מי אמר שאתם צריכים להציבו בראש רשימתכם?" אמר המומחה, "לפני הבחירות ובזמן הבחירות הוא יקח מכם קולות, אם יעמוד בראש רשימה עצי-מאית, אבל לא אחרי הבחירות!"

"אתה מתכוון שהוא יעביר לנו את קולותיו ויתמוך בנו?" תמה הגנרל. "פססט! לא כליכך בקול-ים! מישחו מהבוחרים עוד עלול לשמוע!" יוסף שריק, תל-אביב

קינג-קונג המקורי מציג את פוי ריי מהטיראנוזאורוס

מיפלטת יותר אנושית

ברצוני להבהיר, ראשית, כי לא קראתי בכלל את פסק-הדין, אלא נשאלתי שאלות היפוטטיות. שנית, המשכתי וצייתי בפני כתבכם, שלדעתי יש צורך לרשום את הצ'ק בשני המקומות: גם בחברה שקיבלה באופן פורמאלי את הצ'ק וגם בחברה שקיבלה את ההגאה הכלכלית. אודה על פירסום ההבהרה.

עו"ד בועז נהיר, תל-אביב

הקוף הטוב

כתבתם על שובו של המלך קונג (העולם הזה 2054) עוררה בי נוסטלגיה. אומנם לא ראיתי את הסרט קינג קונג בשנת 33, בה נוצר, אבל זכורני שבשנות הארבעים המוקדמות הציגו אותו בארץ. דור שלם גדל על ברכיו של קינג קונג הנוראי. בזכרוני עדיין טבועות החוויות העמוקות שהביע בי אותו קוף ענק ההורס את ניו-יורק באהבתו לגערה ה-ענוגה. עד כמה שזכור לי היה קינג קונג המקורי הרבה יותר מעודן ואנושי מדמותו החדשה, כפי שהיא נקשפה בתמונות שבכתבתכם. ייתכן ומשום כך קל היה יותר להודות עמו.

משה גוטליב, תל-אביב

להשוואה בין קינג קונג המקורי והחדש - ראה תמונה.

צלילים צורמים

כמי שמכיר מקרוב את התזמורת הקאמרית של באר-שבע, עלי לציון שמכל הדיווחים שהופיעו בעתונות המקומית (בבאר-שבע) והארצית, היתה זו הכתבה בעתונכם (העולם הזה 2052 - מי 99 המנצח?) ששיקפה את המציאות האמיתית של שערורייה ציבורית זו. ידוע לי שנעשה ניסיון להביא לידיעת מערכות כמה עתונאים, שכתביהם בבאר-שבע משרתים לא את עתונם אלא את ראש-העירייה מר אליהו נאווי. אבל כפי הנראה שעתונות חופשית ומהימנה, עם כל המשתמע ממושג זה, אינה רלבנטית לגבי כתבים מקומיים, השוכחים כי תפקידם לשרת את כל הציבור ולא רק מנהיגים מסויימים מתוכו.

אינני קורא קבוע של עתונכם ולכן איני יכול להתייחס אליו באופן כללי. אבל לאור הידרדרותה של החברה הישראלית, שבה שלטות כמה עשרות מייש פחות העושות בה כרצונן - אני מעריך את עתונכם על שהשף את האמת לגבי התזמורת הקאמרית של באר-שבע ולא חשש לפגוע בפרות קדושות.

ר. י. באר-שבע

הספר דנהג

אופייני הוא שמכל העתונים ה"מיניים" במדינה, דווקא העולם הזה, הנחשב (ל) דעתי, בטעות) כעתון שמאלני, הוא שמצא לנכון להקדיש כתבה מרגשת לזכרו של יוסף גלעדי, נהגו המסור של מנחם בגין בסוף 30 שנה. גם הדיווח האובייקטיבי בעתונכם על ועידת תנועת-החרות מוכיח שדעותיהם הפוליטיות של עורכי העולם הזה אינן משפיעות על רמת הדיווח העתוני נאי בעתון. כאיש אצ"ל לשעבר, הקורא את עתונכם זה שנים רבות למרות שאינו מסכים עם דיעותיכם אני רוצה לומר לכם: כל הכבוד.

מ. אפרת, פתח תקווה

עצמו-לדעת משום שלא יכול היה לעמוד בלחצים של דעת-הקהל ושל האשמות העולם הזה ושל חקירות המיטרה בכל מעשיו בעבר. עם זאת הייתי רוצה מאוד להלל אתכם ולומר לכם מעומק ליבי שעשיתם עבודה נפלאה במלחמה בשחי-תות. המעשים שחשפתם חייבים להיות מובאים בפני בית-מישפט בכל מדינה דמוקרטית. מבחינה זו, אני רוצה לעודד אתכם להמשיך ללא פחד בעבודתכם. עלי-כס לדעת שמספר רב של אנשים מעריצים אתכם על אומץ ליבכם, אותו אתם מגלים בעבודתכם. אני משוכנע שרבים יאימו עתה עליכם וינסו להרתייעכם בשל מותו של השר עופר. אבל אני משוכנע שיעמוד בכם האומץ לעמוד בכל הלחצים ולשרת את הציבור בראש מורם, כפי שעשיתם עד-כזה.

אמנון הרמן, ניו-יורק, ארצות-הברית

אסקיפה נדרסת

זה עתה סימתי לקרוא את הספר טיסה 139, שכתבו שלושה עתונאים ישראליים על מביצע אנטבה, בסיוע משרד-הביטחון וצה"ל. הספר הוא מאלף ומרתק, אך הוא מעורר בלב הקורא אותו, מיספר שאלות.

השאלה העיקרית היא מהות היחסים השוררים בין הפיקוד העליון של צה"ל לבין הכתבים הצבאיים. לא מזמן הופיע בארץ סיפרו של הכתב הצבאי לשעבר של דבר, שמשון עופר, הנושא את השם סנוורים בצורתו. הוא מתאר את השיטה באמצעותה הרדים צה"ל את הכתבים הר צבאיים, שלא יכלו לכן למלא את חובתם ערב מילחמת יום-הכיפורים.

ונהג, כאילו שום דבר לא קרה. צה"ל ממשיך לספק אינפורמציה בלעדית לכתבי הצבאי, נאמר של ידיעות אחרונות, כדי שזה יוכל לפרסם ספר ולהפיק רווחים. ואחר כך מצפים שאותו כתב צבאי יהיה אובייקטיבי בביקורתו על צה"ל? זהו שערורייה שאין כדוגמתה. כתב-צבאי ה מקבל סיוע מצה"ל לעסקיו הפרטיים כמותו כמקבל שוחד, ואין זה משנה אם מדובר רק בהוצאת ספרים. אין פלא שכתבים צבאיים מסוג זה, הופכים אסקופה נדרסת לרגלי הפיקוד העליון של צה"ל וממשיכים לכתוב מה שמכתיבים להם.

מאיר כרייב, תל-אביב

איפה ררשום את הצ'קים?

בגיליון העולם הזה (2053) צוטטו דברים בשמי בכתבה הנושאת את הכותרת מהי מהות הצ'קים? (במורן אהה והליו). מ